

KOMMUNISTISK POLITIK

15. oktober på Puerta del Sol i Madrid Foro: HG/KP

VI ER DE 99 PROCENT I VERDEN

Nr. 21

15. årg.

2011

28. oktober

-

11. november

Støttepris 20 kr.

TEMA: OCCUPY GLOBALT

- 99 procent s. 2 • Folkerevolutioner og Oktoberrevolution s. 3 •
- Libyen: Tid til hævn og sharia s. 4 • NATO jubler s. 5 •
- NOAH: Billigere kollektiv trafik s. 7 • Håbet om Helle s. 8 •
- Trepartsforhandlinger s. 10 • Trængsel ved håndvasken s. 11 •
- 'Los indignados' s. 12 • New Yorks Tahrir-plads s. 14 •
- Hvor demokratiet blomstrer s. 15 • Hilsen til Fredsvagten s. 17 •
- Ny euro-regering? s. 18 • IKMLPO: Verdensmøde s. 20 •
- Debat s. 22 • Regnskoven s. 23 • En ny, aktiv regering s. 24

99 procent

KOMMUNISTISK POLITIK

“Vi er de 99 procent. Vi bliver smidt ud af vores hjem. Vi bliver tvunget til at vælge mellem mad og husleje. Vi nægtes medicinsk pleje af god kvalitet. Vi lider under miljøforurening. Vi har lange arbejdsdage for ringe løn og uden rettigheder, hvis vi overhovedet har arbejde. Vi får intet, mens den anden 1 procent får det hele. Vi er de 99 procent.”

Sådan lyder det på Occupy Wall Streets hjemmeside. Den er fuld af fortællinger om amerikanere, der har troet på systemet, men har tabt troen – og ikke mindst unge, der har lånt for at gennemføre en uddannelse og så ikke har fået arbejde, men mistet hvad de havde.

En voksen mor skriver f.eks.:
”Min børn har måttet opleve at miste vores hjem og sælge vores ejendele. Jeg arbejder fuldtids for \$ for at betale sygeforsikringen, min mand arbejder 50+ timer for vores husleje, udstyr, betaling for bil og supermarkedsvare.”

Vi halter os knap og nap igennem. Jeg har også en depression, men med en delbetaling på \$50 pr. besøg har jeg ikke råd til at få hjælp.

Min mand har fået svære rygproblemer, men vi har ikke penge til fysioterapeut.

Vi er de 99 % - og det er vores små døtre også.”

En 21-årig soldaterkone har godt 100.000 kr. i studiegæld for en ”uddannelse, jeg ikke kan bruge”. Hendes mand var tvunget til at melde sig til hæren for at de kunne have en fremtid. Hun skriver:

”Jeg har været hjemløs i næsten et år. I næsten 4 måneder sov jeg på et ghetto-motel med prostituerede og narkomaner... Vi er lige flyttet ind i en lejlighed, og vi kan dårligt få det til at løbe rundt.

Min mand kæmper for jeres frihed...

Jeg kæmper for vores liv

Vi er de 99 %”

Rødderne til den amerikanske Occupy-bevægelse ligger i den økonomiske krise, der har sendt hundredtusinder af amerikanerne ud i arbejdsløshed – og dernæst ofte ud i hjemløshed. Unge der har fået deres uddannelse, men ikke kan bruge den; unge der ikke har råd til at gennemføre en uddannelse. Det er den almindelige hr. og fru US, som er ramt. Den amerikanske ’middelklasse’ – herunder bedrestillede arbejdere og funktionærer – som dumpes og kastes ud på renden af eksistensen. Proletariseres.

Det var de samme sociale mekanismer, der drev oprøret i Tunesien og Ægypten frem, og som virker i alle de arabiske lande. Der blev et forbundet med kampen for demokrati, for militærdiktaturer og royalt enevælde er kun overlevet ved terror og magt mod befolkningerne.

Men i de udviklede kapitalistiske lande findes jo ’frihed’ og ’demokrati’, som amerikanske soldater sendes kloden rundt for at ’kæmpe’ for. Men borgerligt demokrati er ingen garanti for social tryghed. Det ser vi overalt, hvor krisen rammer, og derfor rejses der krav om REELT demokrati. Kapitalismen kan

ikke tilbyde de unge arbejde eller de brede masser blot en nogenlunde anstændig tilværelse – mens de rige er blevet endnu mere svinerige under krisen.

Grækenland har netop set den største 2-dages generalstrejke i nyere tid – folket mod et underkøbt parlament. I Spanien demonstrerede mere end en halv million alene i Madrid den 15. oktober.

Denne dag blev Occupy-bevægelsen global. Den viste sig i gaderne i mere end 80 lande og 900 byer. Også i Danmark. Den vil fortsætte i den ene og anden form, fordi de samme drivkræfter: social krise og reel politisk ufrihed gør sig gældende overalt.

Oktoberrevolutionen kom som bekendt i november.

Redaktionen 25. oktober 2011

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

APK's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 375 kr.

År (25 nr.) 675 kr.

Institutioner

1 år 940 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 04.11.11

De nye folkerevolutioner og Oktoberrevolutionen

Den kapitalistiske verdenskrise og de arabiske folkemassers opstande har igen sat REVOLUTIONEN på den globale dagsorden.

Knap et par årtier efter kapitalismen 'sejrede' over socialismen, hvad der blev erklæret som 'enden på historien', i bogstavelig forstand, rystes det kapitalistiske system igen i sin grundvold. Det befinder sig i sin dybeste økonomiske krise siden verdenskrisen i 1930'erne, for omkring 80 år siden.

Supermagten USA, der efter Sovjetunionens opløsning syntes urokkelig som verdens eneste supermagt, er gældstynget ud over alle grænser, udmarvet af sine evige krige og nu også ramt af et missil, der slår hårdere end flyene den 11. september 2011: En bevægelse som Occupy Wall Street, der har bredt sig eksplosivt. Den er et hastigt voksende udtryk for styrkelsen af den aktive folkelige modstand mod, at bankerne og finanskapitalen får kastet redningsbælter i milliarddollar-klassen ud, mens det arbejdende USA synket til bunds i gæld og arbejdsløshed.

Den politiske og økonomiske nyliberale fejlkonstruktion Den europæiske Union er en konstruktion bygget på kapitalismens usikre fundament. Euroland, der var tænkt som EU's bud på pladsen som verdens økonomiske supermagt, har vist sig at blive katastrofal for de svagere eurolande. Dette reaktionære projekt styres af et stadigt mere dominerede Tyskland med Frankrig som partner på slæb og har som eneste løsning på sin krise den samme medicin, som ikke har virket: Mere nyliberalisme og strammere styring under en (økonomisk) unionsregering, som om økonomi og politik kan skilles ad; mindre selvbestemmelse til medlemstaterne, mindre demokrati til folkene.

Kapitalismens kernelande er i krise, og de nyere kapitalistiske stormagter som Rusland, Kina og Indien giver ikke meget håb om, at systemet har en større eller glørværdig fremtid foran sig.

Efter at revolutionen var erklæret død

og borte for bestandig, eksploderede den lige i synet på imperialismen, da de arabiske folkemasser rejste sig for at fordrive USA's og EU's nære samarbejdspartnere i form af militærdiktaturer og enevældige kongedømmer, der satte sig på de enorme olie- og andre rigdomme, mens befolkningerne undertryktes og holdtes tilbage i armod. Ben Ali i Tunesien røg først, derpå Mubarak i Ægypten. Hvis det ikke havde været for imperialismens

og dens centrale allierede Saudiarabiens brutale militære indblanding, var den næste fordrevne tyran blevet kongen af Bahrain, som den danske dronning præmierede med en fornem orden umiddelbart før opstanden brød ud – som blev knust i blod og undertrykt med fængsler og tortur.

Imperialismen søgte at forhindre de arabiske folkeopstande i at komme ud af kontrol og udvikle sig til folkerevolutioner, der ville knuse de institutionaliserede udbytningstrukturer, som holder dem nede.

Det skete ved at føre de libyske protester mod Gaddafi-regimet over i en borgerkrig og imperialistisk NATO-krig, hvad der var med til at splitte og bremse det folkelige arabiske momentum. Nu hvor NATO har proklameret sejr, revolution og befrielse i Libyen kan man kun tilbyde en falsk kopi af den tunesiske demokrati-proces. Det

smadrede Libyen tyranniseres af væbnede klanmedlemmer. Der er en afgrundsdyb forskel til situationen i Tunesien, hvor valget til en grundlovgivende forsamling var et ægte demokratisk skridt, som tuneserne følte som en sejr for deres revolution og kvitterede med mere end 90 procents valgdeltagelse.

Men hele repertoire af 'demokratisk' vælgerbedrag er taget i anvendelse for at aflede de folkelige bevægelser i Tunesien og Ægypten fra at opnå deres mål. Imperialismen indgår alliancer med islamister i krig og 'moderate islamiske partier' i forbindelse med valg. Det sejrende parti ved valget i Tunesien Ennahda har fået rigelige økonomiske midler fra vestligt orienterede sheik- og kongedømmer omkring Den persiske Golf.

Men det 'arabiske forår' er ikke slut. Det gør stadig sine virkninger i mange lande. Yemen, Marokko, Bahrain, Jordan står stadig for tur. I Palæstina sætter de nye skud. Imperialismen vil forsøge at føre det i retning af intervention i Syrien og krig mod Iran. Permanent krig er imperialismens eksistensform i dens rådende og døende fase.

Ikke desto mindre vil de arabiske folkerevolutioner fortsætte, trods tilbageslag og vildledninger. Før det sejrige 1917 i Rusland kom revolutionsnederlaget i 1905. Revolutioner udløses af objektive forhold og faktorer. De vil blive ved med at virke, så længe der ikke sker grundlæggende ændringer.

Den 7. november er det 94-årsdagen for den sejrige Oktoberrevolution i Rusland, som for første gang rev magten ud af hænderne på en grådig kapitalistklasse og begyndte opbygningen af et socialistisk samfund, afskaffede privatejet af produktionsmidlerne og menneskets udbytning af mennesket.

Revolutionen er på dagsordenen igen – og den første vellykkede socialistiske revolution i verdenshistorien gør krav på fornyet aktualitet.

NATO's Libyen-krig: Tid til hævn og sharia

Fiktionen om, at regimeskiftet i Libyen var en ægte folkerevolution, opretholdes, mens 'det ny Libyen' fødes i blod og klædes i sharialove

De vestlige massemedier var søndag den 23. oktober fyldt med billeder af jublende libyere i Benghazi, hovedbyen for oprøret mod Gaddafi-regimet, hvor den NATO-indsatte leder af oprørsregeringen Mustafa Abdel Jalil ved et folkemøde erklærede Libyen for 'befriet'.

- Som en muslimsk nation vil vi bruge den islamiske sharialov som kilde til vores lovgivning. Derfor vil enhver lov, der strider mod principperne for islam, være juridisk ugyldig, fortsatte oprørslederen, der konkluderede:

- Denne revolution har haft Guds velbevågenhed for at vinde.

Han glemte at tilføje – ”og ikke mindst NATO's velbevågenhed”. Hele verden ved, at det afgørende for krigens og borgerkrigens udfald var NATO's støtte til oprørskoalitionen af afhoppere fra Gaddafi-regimet, utilfredse stammer og islamistiske krigere.

Vestens og NATOs rolle forties systematisk – ikke mindst over for de arabiske folkemasser, som gennem det Qatar-baserede Al Jazeera og andre arabiske medier indoktrineres med, at der i Libyen er tale om en ægte folkerevolution baseret på det libyske folks egne kræfter.

Den er fra dag et og hele NATO-krigen igennem blevet fremstillet som en fortsættelse og videreførelse af det arabiske forår, der begyndte i nabolandet Tunesien.

Det har der ikke været tale om. I Libyen forvandlede det folkelige oprør mod Gaddafi-regimet til en beskidt borgerkrig, hvor Vesten opildnede og udnyttede stammemæssige, etniske og religiøse modsætninger til at udløse den og gribe militært ind.

Tuneserne gik i øvrigt samme dag – søndag den 23. oktober – begejstret til stemmeurnerne med mere end 90 % deltagelse for at vælge en ny grundlov-

Sirte pulveriseret af NATO-bomber

givende forsamling. Den tunesiske revolte var det tunesiske folks egen – ikke en forklædt NATO-operation. Selvom Libyen nu tilsyneladende vil kopiere modellen for overgang til demokrati fra Tunesien med valg til en grundlovgivende forsamling, mangler forudsætningerne.

Sirte pulveriseret

De dominerende vestlige og arabiske medier undgik omhyggeligt at forstyrre sejrsglæden ved at bringe billeder fra ruinbyen Sirte, som NATO og oprørerne har bombarderet i grus, og sidstnævnte yderligere plyndret og hærget, efter at Gaddafi og en af hans sønner blev likvideret efter tilfangetagelse og en stor del af hans sikkerhedsstyrke blev dræbt.

Washington Post har beskrevet bombardementerne af Sirte som en kollektiv afstraffelse af indbyggere fra Gaddafi- og Warfalle-stammerne, som har støttet Gaddafi. Sidstnævnte med hovedsæde i Bani Walid er Libyens største med en million medlemmer. Sirte var Gaddafis hjemby og den sidste by, som holdt stand mod NATO og oprørerne. Den er nu forvandlet til en spøgelsesby, hvor lig flyder i gaderne

Plyndringer, mord på Gaddafi-loyalister og etniske udrensninger af sorte libyere og afrikanske gæstearbejdere har været regelen og ikke undtagelsen i forbindelse med indtagelsen af 'Gad-

dafi-tro' byer. Det har også været grundigt fortiet af de dominerende medier.

Dansk støtte til sharia-regime: Det vidste vi ikke!

Proklamationen af sharialov som basis for et påstået nyt og demokratisk Libyen har angiveligt vakt uro hos den krigsførende danske regering og folketingsflertallet, som begejstret lykønskede libyerne efter mordet på Gaddafi:

- Jeg er altid bekymret, når nogen bruger ordet sharia i forbindelse med lovgivning, siger socialdemokratiets udenrigsordfører Jeppe Koføed, mens fhv. integrationsminister Søren Pind erklærer:

- Hvis vi er heldige, skal vi sammenligne med katolske lande, hvor man også har inspiration fra kristendommen. Hvis vi er uheldige, bliver det som i Iran og Saudi-Arabien.

Disse krigsførende politikere har udmærket været klar over, at sharialov var på oprørsregeringens program, men har holdt det skjult under krigen og i forbindelse med valgkampen. Man ønskede ikke med forstyrrende kendsgerninger at svække støtten til Libyen-krigen og fortællingen om, at det i Libyen har drejet sig om en kamp mellem 'demokrati' og 'diktatur' – og ikke om kontrol med rige naturressourcer og de arabiske revolter.

Gaddafi likvideret: NATO jubler

Den af NATO fordrevne libyske leder Muammar Gaddafi er blevet dræbt efter indtagelsen af hans fødeby Sirte. Drabet på Gaddafi finder sted efter mere end syv måneders NATO-krig mod Libyen, der har betydet titusinder af dræbte. Krigskoalitionens angrebskrig under påskud af at beskytte civile har kostet den almindelige libyske befolkning dyrt.

Angiveligt er Gaddafi død af skudsår efter et flugtforsøg. Sådan hed det i første omgang med en klassisk omskrivning af henrettelser i krig. Under alle omstændigheder er han blevet myrdet af NATO og alliancens libyske 'oprørere'. NATO indrømmer luftbombardementer i den sidste kamp mod Gaddafi.

Efter en senere version skulle han have søgt tilflugt i et drænrør og være likvideret med et skud i maven. Endnu senere blev han taget til fange såret, men i live, ført bort i en bil og dræbt.

Det er det rene Vilde Vesten. Reagan og George W. Bush rumsterer endnu. De har indtaget regeringskontorerne overalt i de krigsførende lande. Regeringslederne i NATO-landene, i USA og EU, der indtil det 'arabiske forår' samarbejdede tæt med Gaddafi i 'krigen mod terror' og for at holde immigranter ude af Europa, jubler over likvideringen.

Der var ellers ingen mangel på erklæringer fra NATO eller oprørerne lige fra krigens begyndelse om, at man ikke var ude på at slå Gaddafi ihjel. Han skulle stilles for en international krigsforbryderdomstol eller en lokal oprørsdomstol.

Men ingen af parterne har haft den ringeste interesse i at pågribe Gaddafi levende. En retssag var langt fra ønskelig for dem, givet Gaddafis viden om sine mordere og deres krigs- og andre forbrydelser gennem tiden. Drabet på Gaddafi er endnu én i rækken.

Gaddafis død var et krigsmål

Da hovedstaden Tripoli blev indtaget i slutningen af august, konstaterede vi:

"NATOs krig mod Libyen har taget sigte på et regimeskifte, selvom den er

Gaddafi med Obama april 2010: Gaddafi: "Han er af muslimsk afstamning, hans politik bør støttes, da han nu hælder til fred"

forklædt som en 'humanitær mission'. Men Gaddafi er endnu ikke slået, og den blodige krig/borgerkrig fortsætter

At få dræbt Muammar Gaddafi er nu det vigtigste krigsmål for NATO og 'oprørsregeringen', der har fejret indtoget i hovedstaden Tripoli, mens byens befolkning holder sig inden døre i frygt. Der rapporteres om summariske henrettelser af 'Gaddafi-loyalister'. ...

Libyens politiske og sociale struktur er speciel. Gaddafi-regimet har i sine 42 år bygget sin særlige 'arabiske socialisme' med skiftende indhold på basis af aftaler med klanstrukturerne uden et civilsamfund med politiske partier, faglige og sociale organisationer.

Derfor har personkulten omkring Gaddafi været en nødvendighed, og derfor er det nødvendigt for NATO og dets oprørere at slå ham ihjel."

Samme aften som FN vedtog en folkeretsstridig resolution (17. marts 2011), der gav tilladelse til at oprette en No fly-zone, angiveligt for at beskytte civile mod Gaddafi, skrev vi:

"Amerikanske, britiske og franske militærfly er klar til at indlede et militært angreb få timer efter vedtagelsen i FN. NATO sætter sit tunge maskineri i bevægelse. Krigen er allerede i gang ...

I løbet af fredagen forventes tilslutning fra et stort flertal i det danske folketing. Fire krigsfly er klar til at bombardere et arabisk land. Regeringen meddelte torsdag, at hvis FN ikke gav grønt lys for krigen, ville den indgå i en

'alternativ koalition'. Og S/SF meldte sig parate, også til det.

I sidste ende var FN-resolutionen altså simpelthen et figenblad. Den militære aktion ville under alle omstændigheder blive gennemført med Barack Obama, Sarkozy og Cameron i spidsen. Der er ingen tvivl om at Lars Løkke besøg i Det Hvide Hus, hvor han bastant erklærede, at 'Danmark var i front mod Gaddafi', var et tilsagn om dansk deltagelse i en ny amerikansk ledet 'koalition af vilige'.

Angrebene vil i første omgang især blive sat ind om Benghazi, oprørets hovedbastion, som umiddelbart er truet af Gaddafi-styrkernes offensiv, men vil blive udvidet til hele landet, og omfatte forsøg på at slå Gaddafi selv ihjel.

Ødelæggelserne og tabene af menneskeliv – indbefattet civile libyere – kan ikke undgå at blive omfattende. Der er ingen som helst garanti for en hurtig afslutning af borgerkrigen eller en sejr til oprørerne. Oprørerne og Vesten har afvist alle forhandlingsløsninger og forslag til mægling, som er fremlagt bl.a. fra Latinamerika og Afrika."

Også dette var 100 % korrekt. Der viste sig tilmed at være 100 % enighed i det danske folketing om at gå med i den kriminelle krig. Enhedslisten sluttede sig til krigsmagerne og stemte for.

Jubel i NATO

Med mordet på Gaddafi må det forventes, at Libyen-krigen er slut. NATO og den vestlige imperialisme har nået deres krigsmål. Et pro-imperialistisk regime – den såkaldte overgangsregering – er installeret. Vestens fjende er død en forsmædelig død, hans lig stillet til skue – ikke bare på den lokale markedsplads, som det engang gjordes i en endnu mørkere middelalder, men for en hel verden via satellit-tv og internet.

De libyske oprørere vil angiveligt starte en 'demokratisk' proces. NATO-aktørerne og deres koncerner vil tage sig rigeligt betalt i libysk olie og andre ressourcer. Den libyske befolkning har under krigen oplevet et drastisk fald i

levestandard og står nu med en i væsentlig grad ødelagt infrastruktur, mens olien og vandforsyningen overgår i udenlandske hænder.

Den amerikanske udenrigsminister Hillary Clinton aflagde dagen før drabet på Gaddafi et besøg i Libyen for at bistå ved henrettelsen:

- Jeg er stolt over at stå her på et frit Libyens jord ... USA var stolte over at bistå jer i jeres kamp for frihed, og vi vil fortsætte med at stå jer bi, så længe i fortsætter den kurs ...

Hun gav grønt lys for mordet på Gaddafi:

- Vi håber, at han snart bliver fanget eller dræbt, så I ikke længere behøver frygte ham.

Efter lynchningen kluklo hun tilfreds: *"We came, we saw, he died."*

Der er bred tilfredshed i saloonen Christiansborg hos både regering og opposition, der igen skulder ved skulder er fløjet i krig på F16-vinger.

Som et lille amerikansk ekko erklærer den danske udenrigsminister Søvn-dal:

- Danmark vil være at finde blandt det nye Libyens venner og støtter. Jeg ser frem til at udvikle samarbejdet mellem Danmark og det frie Libyen fremover.

Vesten kaprede hurtigt det libyske folks protest mod Gaddafi og forvandlede en potentiel folkerevolution til en imperialistisk intervention og en reaktionær borgerkrig.

Ifølge statsminister Helle Thorning Schmidt skal Libyen tilmed tjene som demokratisk model for de øvrige lande i det arabiske forår!

Det ligner snarere 'demokrati' a la Irak, Afghanistan og Kosovo, hvor Vestens krige og besættelser har afsporet og forvansket de folkelige ambitioner om en uafhængig, selvstændig og demokratisk fremtid og forvandlet deres lande til krøblingestater i enhver henseende.

En revolutionær og demokratisk udvikling kan aldrig bygge på NATOs raketter og deres ruindynger. De progressive og virkelig demokratiske kræfter i disse lande vil aldrig acceptere besættelser eller lydregninger.

Mordet på Gaddafi - en ny imperialistisk forbrydelse

Den brutale militære aggression mod Libyen, som er gennemført af de imperialistiske lande -- Frankrig, England, USA og NATO -- og blåstemplet af FN, har fuldført deres operationer med mordet på Oberst Gaddafi efter at have ødelagt landet, massakreret titusinder af civile og installeret en marionetregering.

Vi marxist-leninister, arbejderklassen, folkene og ungdommen, som kæmper for social frigørelse på alle kontinenter, forkaster og fordømmer denne forbrydelse.

Libyens arbejdendes og ungdommens forhåbninger om frihed og demokrati, som kom til udtryk i store demonstrationer i februar, blev manipuleret af de imperialistiske lande, reaktionen og socialdemokratiet med henblik på at overtage olien og andre rigdomme.

Under 'demokratiets og frihedens' banner organiserede de en medieoffensiv, som tillod dem at invadere libysk territorium både i luften og på landjorden. De omdannede de folkelige kræfters retfærdige krav til et korstog for at besejre deres egen tidligere allierede.

De har sejret i kraft af deres våbenmagt og har påtvunget et forræderisk og reaktionært regime, som vil bringe nye trængsler og lidelser til de arbejdende masser og folket.

Libyens historie i de sidste årtier har været karakteriseret af Gaddafi-regeringens opstigen, som oprindeligt kaldte til forsvar for naturressourcerne og højeste patriotismens flag. Senere kom disse positioner til at vige for etableringen af en despotisk regering, som beskar de demokratiske frihedsrettigheder, og i de senere år indgik en pagt med imperialistlandene, i første række med dem, som nu har bekæmpet og omstyrtet den.

Sådanne forhold må konfronteres og

Hillary Clinton: 'We came - We saw - He died'

løses, på en suveræn måde, af det libyske folk uden formynderskab eller indblanding fra noget hold.

Vi hævder altid princippet om folkenes selvbestemmelse, og vi bekræfter det nu. Libyen skæbne må fastlægges af arbejderne og folket selv.

Intet retfærdiggør den imperialistiske aggression og drabene på tusindvis af mennesker og på Oberst Gaddafi. Vi fordømmer disse uhyrlige gerninger.

Vi opfordrer arbejderklassen, alle arbejdende og alle folk, og de unge, til at forsætte kampen for folkenes selvbestemmelsesret, for social og national frigørelse.

Koordinationskomiteen for den internationale konference af marxist-leninistiske partier og organisationer (IKMLPO)

Oktober 2011

NOAH: Dyrere benzin, billigere kollektiv trafik, ikke flere motorveje

Den kollektive trafik må gøres billigere – og det er rystende, at ATP vil investere i flere motorvejsanlæg, siger NOAH

En undersøgelse fra Finansdepartementet i Norge viser, at den danske benzinpris set i forhold til lønningerne er den laveste blandt 15 EU-lande. Benzinen skulle i dag koste ca. 37 kr. pr. liter, hvis bilisterne siden 1980 havde fået af grovfilen på samme måde som bus- og togpassagerer.

NOAH-Trafik opfordrer derfor folketinget til at hæve benzinafgiften, som kun er 93 øre højere pr. liter end i 1989, reducere taksterne i den kollektive trafik kraftigt og udvide servicen massivt. Også afgiften på diesel bør forhøjes.

Voldsom biltrafik i Danmark

Et flertal i Folketinget har siden 1980 plaget de kollektive trafikanter med højere og højere takster og nedskæring af serviceniveauet (især på bustrafikken), mens man har forkælet biltrafikken med lave benzinafgifter og tilmed afgiftsstop på benzinen siden 2002. Samtidig er der brugt milliarder på udbygning af motorvejssystemet, der i forvejen er et af verdens mest udbyggede. Den politik har været den sikre vej til dagens situation med voldsom biltrafik, næsten kun en person i hver pendlerbil, stort energiforbrug til biltransport, snavset luft og megen trafikstøj.

Det er miljømæssigt helt uansvarligt. Derfor må taksterne i den kollektive trafik reduceres kraftigt, servicen udbygges markant og benzin- og dieselafgiften sættes op.

Listepriisen for benzin (95 oktan) er i dag 12,43 kr. pr. liter. Den relativt lave pris skyldes bl.a., at benzinafgiften kun er 93 øre højere pr. liter, end den var i 1989, og totalt afgiftsstop i kr. og øre fra 2002.

For at skabe en smule balance i tingene er det nødvendigt at droppe afgifts-

Et gult klippekort fra 1. halvår 1980 og fra 2010. I år er prisen pr. gult klipsteget til 18 kr.

stoppet på benzin. Afgiften på benzin og diesel bør sættes op med f.eks. 1 kr. pr. liter foreløbigt i fem år for at stimulere folk til at købe færre og mindre biler, køre mindre og langsommere, stimulere brug af kollektive transportmidler og i højere grad købe ind lokalt.

En sådan politik vil sikre borgerne mere ligelige transportmuligheder samt større trafiksikkerhed og bedre miljø.

Nej til flere motorveje.

I en tid med klimakrise, økonomisk krise og ønsket om at tage vare på natur, energiforbrug og klima er det rystende, at ATP melder ud, at man vil bruge lønmodtagerpenge til at investere i motorvejsanlæg. Derved undergraves målsætningen om, at Danmark skal have reduceret sit CO₂-udslip med 40 % i 2020. Her er biltrafikken netop den store belastning. ATP-planerne vil betyde mere bilkørsel og større energiforbrug og suge passagerer væk fra den mere miljøvenlige kollektive trafik.

Flere motorveje og vejtunneler vil forværre alle vore trafikale og miljømæssige problemer. Samtidig vil man smadre værdifuld natur i Nordsjælland for at skaffe plads til flere næsten tomme pendlerbiler. Selv på en stopfyldt firesporet motorvej er der i myldretiden i hver retning ikke mere end ca. 3.850 personer. De vil alle sammen kunne sidde i syv S-tog eller 91 busser. En dobbeltsporet jernbane har en kapacitet svarende til 32 vejbaner. Derfor er det banesystemer, ATP skulle bruge lønmodtagernes penge på, og ikke flere motorveje, som ikke løser problemerne.

Danmark har rigeligt med store veje.

KPnetTV - Videoreportager fra gaden

www.kpnet.dk | [youtube.com/user/KPnetTV](https://www.youtube.com/user/KPnetTV)

Husk også at tjekke **KPnetTV2** Historien om balladen

Tjek KPnetTV for masser af aktuelle videoer fra den danske Occupybevægelse

Håbet om Helle

Af Lars Grenaa

*Bloginlæg på Modkraft
16. oktober 2011*

Der var engang ...

en advokat for de undertrykte i USA. Det var svært at gøre noget for de undertrykte, for i USA havde en ond mand regeret i mange år og gjort mange onde ting. På et tidspunkt stillede de undertryktes advokat op som præsidentkandidat i verdens største stormagt. Det gav de undertrykte i hele verden et kæmpe håb.

Deres håb var så stort, at advokaten blev valgt som præsident og nu virkelig kunne bruge sin magt til at hjælpe de undertrykte. Men deres håb blev gjort til skamme, for selvom advokaten blev præsident, var det stadig nogle andre, der bestemte ...

I et land langt væk ...

havde de undertrykte ikke bare en advokat, men hele tre (+/-) politiske partier, der ville repræsentere deres interesser. Da de partier, der samtidig havde magten, var tyndslidte af interne opgør og metaltræthed, øjnede de undertrykte og progressive humanister et håb. Et håb om forandring. Et håb om Helle.

Håbet var dybfølt, for magthaverne havde ikke bare forarmet en stor del af befolkningen og sendt en anden stor del ned i en endeløs gælds- og forbrugsspiral, samtidig med at de havde forgylt den rigeste del. Magthaverne havde også indført diskriminerende lovgivninger over for mennesker i nød og mennesker, der ikke lignede resten af befolkningen.

Om ikke andet, håbede folk, så kunne det fremover være Helle, og ikke hende Pia eller ham Løkke, der vågede over en om natten, fordi hun trods alt ville gøre det lidt bedre.

Et håb blev knust ...

Helle vandt valget. Hun blev endda den første kvinde på posten, og alt i alt synes hverdagen lysere og tømmermændene rarere. Og i det mindste var

Pia, Pind og Løkke sure over at have tabt. Desværre for de undertrykte var det heller ikke Helle, der bestemte i landet, selvom hun var blevet "La Presidenta".

Dem, der bestemmer de store linjer, både i USA og herhjemme i det danske land, er erhvervslivet og især de multinationale firmaer. De skjuler gerne deres indflydelse, for på papiret og i propagandaen har vi demokrati og folkestyre. Men en sjælden indsigt i deres magt fik vi i Dansk Journalistforbunds Kommunikationsmagasin ved navn "magasin K" i september-udgaven, hvor der berettes om, hvilken lobby-virksomhed de undertryktes partier har været udsat for.

Erhvervslivet havde altså også et håb om Helle. I det mindste et håb om, at hun ikke ville føre politik for de undertrykte. Og i aviserne fra d. 4/10-2011 kunne man under overskrifter som "Erhvervslivet roser nye takter i rød plan", "Topchefer lettede over regeringsudspil" og "Blå tilfredshed med rød plan" læse, at erhvervslivet havde fået deres håb opfyldt, mens andre havde fået dem knust. Senest præsenterede den folkesocialistiske skatteminister en plan for at lade uligheden stige for senere at få råd til mere lighed ...

Myten om den røde regering

Det er i høj grad lykkedes erhvervslivet at få indflydelse på regeringsgrundlaget, men især også på Folkesocialisternes og Socialdemokraternes politik. Valgsloganet om, at Danmark skal stå sammen om at "vækste sig ud af krisen", er ikke kun keynesiansk ideologi, det er samtidig sød musik i ørene på Dansk Erhverv og Dansk Industri.

Skylden for de højredrejede dele af regeringsgrundlaget gives til De radikale – især fra partisoldaterne i S-SF-alliancen, men også i Ø lyder klagesangen over De radikale. Men er faktum ikke, at Socialdemokraterne er et moderne socialliberalt parti og har været det gennem nærmest uendelige

tider? Er faktum ikke, at Socialdemokraterne, på trods af de mange venstreorienterede medlemmer og en fordelingspolitik, der er en tand mere sympatisk end VKO's, er et parti ledet af (sødere) liberalister, der endda udgør Socialdemokratiets højrefløj?

Jeg forstår i hvert fald ikke, hvorfor vi på venstrefløj har travlt med at skyde skylden på De radikale, når skylden i lige så høj grad er S-SF's. Når vi undlader at kritisere en samlet regering for en økonomisk politik, der er mere højredrejet end VKO's (!), undlader vi samtidig at angive en retning for venstrefløj, der adskiller sig væsentligt fra S-SF's champagnesocialisme.

Og det vil i mine øjne være en af de største fejl, vi kan begå i den nuværende politiske situation. Min påstand er altså, at Helle blev glad for valgresultatet, fordi hun dermed slap ud af sin binding med SF og kunne føre ægte liberal politik med De radikale.

Hvad må der gøres?

Først og fremmest må vi glemme illusionerne om, at Socialdemokraterne er et parti på venstrefløj, uagtet at de har en stor venstreorienteret medlemsgruppe, og at partiet stadig har magten i dansk fagbevægelse og dermed er af stor strategisk vigtighed for venstrefløj.

Bagefter må vi glemme illusionerne om, at SF skifter strategi fra at ville have magten for at ændre samfundet til at ville ændre samfundet og dermed opnå magten. På trods af SF's venstrefløj buldrer partimaskinen af sted, og vejen til magten er blevet hovedprojektet. Et projekt, hverken venstrefløj eller "*folk, som de er flest*" kan bruge til noget særligt fornuftigt.

De sidste illusioner, vi skal have glemt, er dem om, at de tolv kammerater, der nu er blevet fuldtids-aktivister for Enhedslisten inde på Christiansborg, kan gøre noget grundlæggende anderledes med deres parlamentariske tyngde. Vi må altså ikke læne os tilbage og tænke, at de 12 på borgen nok skal klare skærene og udtænke den store plan – det har de slet ikke tid til, når de skal følge med i alle regeringens løfte-

brud og tænke over, hvordan man retorisk både kan favne venstrefløjens kritik og den fremstrakte hånd til S-SF i sine udmeldinger.

”Oprør! Modstand! Intet roligt bagland!”

Ovenstående gamle parole skal vækkes til live igen – og tanken må være, at baglandet er stort og udgøres af de ca. to millioner mennesker, der har stemt på regeringen i håbet om forandringer. Regeringen skal udfordres – og den skal åbenbart også presses til at gennemføre forbedringer.

Bevægelserne skal genfremsætte deres politiske krav – og både i fagbevægelsen og i elev- og studenterbevægelsen (og i alle de andre bevægelser) skal der opildnes til kamp mod den liberale politik, som både opposition og regering nu vil føre. Det gælder om at skabe et begejstret venstreorienteret projekt, der kan redde regeringens ønsker om at mindske uligheden – og derfor må vi ikke lade os stoppe af, at toppen i fagbevægelsen og andre megakloge hoveder vil sige: ”Jamen hør, hov – hvis i demonstrerer mod regeringen, så hjælper i jo Lars Løkke”.

Nej – tværtimod. Hvis regeringen skal have mulighed for at indgå nogen kompromiser, der også giver forbedrede leveforhold for ”folk, som de er flest”, og hvis der skal rykkes på nogen styrkeforhold i klassekampen, så kræver det altså, at der foregår en kamp og lægges et pres ude i virkeligheden.

Venstrefløjen skal populært sagt være den nye regerings CEPOS. Altså dem, der kræver det ukrævelige. Husk selv på, hvor effektivt det virkede, når CEPOS foreslog, at uligheden blev øget markant, og Fogh så ”gik på kompromis” og hævdede uligheden en smule.

Hvis ikke venstrefløjen tør kræve, at uligheden formindskes markant gennem f.eks. brandbeskatning af erhvervslivet og de store multinationale firmaer og en skattereform, der kræver skat af boligsalg og sænkelse af topskatteniveauet, så får vi intet. Hvis ikke venstrefløjen kan råbe højt om, at ”vi kommer og tager alle jeres penge”, så bliver de rige altså ikke rigtig bange, og så får vi intet. Occupy Wall Street-bevægelsen har vist vejen – nu er det op til os at følge den.

EFS: Stop undergravning af demokratiet

Den Europæiske Faglige Sammenslutning advarer EU-toppen og kræver stop for angrebene på de faglige rettigheder i Grækenland og en række andre EU-lande

Mens EU's regeringschefer forbereder endnu en redning af den fælles valuta euroen på et topmøde søndag, så advarer EFS om, at den chokkur, EU hidtil har ordineret mod krisen, ikke virker. Tværtimod er kuren værre end sygdommen og truer med at kaste Europa ud i en ny depression, advarer den europæiske fagbevægelse.

Situationen i nogle EU-lande viser, at chokkuren har været en total fiasko. Borgernes og arbejdernes tålmodighed er ved at løbe ud, og der er brug for øjeblikkelig handling, mener EFS.

- Finanssektoren er årsagen til krisen. Borgerne betaler for den. Det er dem, der skaber vækst og betaler skat. Det er dem, som redder euroen og bankerne, siger EFS' generalsekretær, Bernadette Ségol.

- I stedet for at anerkende værdien af deres indsats er deres rettigheder under angreb. Arbejderne forventer, at de europæiske ledere og institutioner handler for mere demokrati for at støtte og ikke underminere det sociale Europa og de faglige rettigheder inklusive de kollektive forhandlinger, siger hun.

Brud på forfatningerne

I et brev til EU-toppen og medlemslandene kritiserer hun EU's politik for at lade markedet tage styringen frem for de demokratiske processer.

Og så giver hun luft for EFS vrede over, hvordan den såkaldte Trojka (Centralbanken, IMF og EU-kommissionen) optræder i de kriseramte lande:

- Vi er dybt bekymret over de seneste på de frie kollektive forhandlinger og de faglige rettigheder. Angrebene underminerer eller er i direkte modstrid med de sociale rettigheder, som er sikret i vores forfatninger, skriver Bernadette Ségol.

- Trojkaen tvinger Grækenland til at suspendere alle nationale kollektive overenskomster. I Italien og Spanien er der krav om decentralisering af overenskomsterne. Vi er også dybt bekymret over udviklingen i Ungarn, Rumænien, Slovakiet, de baltiske lande og Tjekkiet, hvor vi ser massive indgreb i arbejdernes og fagforeningernes rettigheder. At udfordre grundlæggende rettigheder – især i en krisetid – er uacceptabelt, skriver hun og advarer om, at det vil udløse social uro.

- Jeg vil foreslå, at I sætter forsvaret af grundlæggende rettigheder på Det Europæiske Råds og Kommissionens dagsorden og stopper bestræbelserne på at invadere de frie forhandlinger og arbejdsmarkedets parters uafhængighed, slutter Bernadette Ségol.

Fagbevægelsen mod unionen, brink

Trepartsforhandlinger med hårde odds

Fagbevægelsen satser på at regeringen vil kompensere for nedskæringerne i dagpenge og efterløn i trepartsforhandlingerne, det er endnu en illusion

Det er relevant at stille spørgsmålet, hvorvidt de kommende trepartsforhandlinger er en imødekommelse af fagbevægelsens krav oven på VK-regeringens 'genopretnings'- og tilbagetrækningsreform. Begge dele blev forhandlet på plads med De Radikale, og den første blev tilligemed vedtaget. S & SF har i regeringsgrundlaget respekteret gyldigheden af begge. Genopretningspakken betyder, at dagpengeperioden er halveret fra fire til to år, og at genoptjeningsretten er fordoblet fra et halvt til et helt år. Tilbagetrækningsreformen betyder en drastisk forringelse af efterlønsordningen – herunder en senere tilbagetrækningsmulighed, ligesom pensionsalderen udskydes – for de yngste op til det 72. år.

Der var frem til valget store forhåbninger blandt hundredtusinder af arbejdere om, at S & SF ville rulle de værste dele tilbage. Enhedslisten bidrog grundigt til dette fatamorgana. Da regeringsgrundlaget var på plads, vågnede danske arbejdere op til "realityshowet": Thorning på Borgen. Begge reformpakker danner afsæt for RSSF-regeringens politik.

Det store spørgsmål har så været, hvorvidt regeringen har en kompensation i ærmet til dansk fagbevægelse. LO og forbundene har i hvert fald kastet deres æg i denne kurv. Mange fagforeningsformænd udtrykker også forhåbninger og ønsker:

- Forlængelse af dagpengeperioden
- Genoptjeningsperioden skal fastholdes på et halvt år
- Nyt aktiveringssystem for de arbejdsløse

- Længere opsigelsesvarsler
- Flere praktikpladser
- Bedre arbejdsmiljø
- Flere midler til uddannelse og efteruddannelse

LO og forbundstoppene mener ikke, at der er så højt til loftet. LO's formand og en lang række forbundsledere er tværtimod villige til at inddrage spørgsmålet om længere arbejdstid og løntilbageholdenhed i forhandlingerne.

LO-formanden udtrykker nok et rimeligt realistisk udgangspunkt for niveauet til forhandlingerne:

- Medlemmerne forstår godt, at der ikke er plads til de store gaver. Vi ar i den grad brug for at få skabt nye job i Danmark, og derfor er vi nødt til at indrette os på en måde, så vi kan konkurrere med udlandet, mener fagbevægelsens formand, som jo også leder bevægelsens forhandlinger. Han præciserer, at det indebærer såvel mulighed for øget arbejdstid som løntilbageholdenhed.

Danmarks måske mest venstredrejede forbundsformand, FOA's Dennis Kristensen, udtaler:

- Vi var krisebevidste ved de sidste overenskomstforhandlinger, og det vil vi tilbyde den ny statsminister igen, hvis hun til gengæld kan veksle det til nogle andre goder som uddannelse og tryghed.

Helle Thorning Schmidt fastslog efter valget, at S-SF's plan om 12 minutter længere arbejdsdag var taget af bordet, men det er åbenlyst, at en eller form for forlænget arbejdstid kommer til at spille en rolle, trods tilbage-

trækningsreformens forlængelse af arbejdslivet.

Regeringen har også besluttet at nedsætte en særlig "produktivitetskommission", som får til opgave at kulegrave produktiviteten på de danske arbejdspladser. Derfor er debatten allerede plantet i medierne: Hvordan kan de ansattes egne ideer hjælpe i den retning? Pludselige undersøgelser viser, at arbejdere har masser af spildtid hver eneste dag. Kommissionen skal levere varen: Udnyttelsen og udbytningsgraden skal sættes i vejret.

Til gengæld skal aflønningen ned!

Det sker i en situation, hvor det netop er påvist, at vi i Danmark i det seneste årti har haft den laveste lønstigning siden Staunings 30'ere! Vi skal helt præcis tilbage til 1936 for at finde så lav en lønstigning! Banke-banke på: Er der nogen hjemme i toppen af dansk fagbevægelse?

Når talen falder på jobskabelse, så skal vi også huske på, at dette var et blandt de mange løfter fra S-SF i valgkampen. Der blev snakket

om 50.000 flere arbejdspladser, og fremrykningen af offentlige investeringer med ti milliarder var en afgørende medicin til at kickstarte udviklingen. Ifølge formanden for Kommunernes Landsforening, Jan Trøjborg, kan vi roligt spise brød til:

- Det er ikke noget, man bare får ved at trykke på en knap. Der er en lang tilløbstid på de fleste projekter, som først skal beskrives og så i udbud.

Det gør det ikke bedre, at kommunerne har "lukket" budgetterne for 2012. Der er i bedste fald lange udsigter til arbejdspladser. I værste fald betyder statsministerens signaler om, at kassen er tom, at der slet ingen fremrykning bliver.

Det er med andre ord hårde odds for dansk arbejderklasse, og det vil nok være en god ide, hvis man flytter fokus fra trepartsforhandlingerne til "Occupy Wall Street"-bevægelsen. Den kan man høste rigtig megen inspiration af.

Trængsel ved håndvasken

Der har været skiftedag i statsministeriet. Løkke Rasmussen mener, at han har lånt nøglerne midlertidigt ud.

I dag forstår vi jo noget andet ved ”skiftedag”, end man gjorde i Pelle Erobrerens tid. Den gang hæftede man sin arbejdskraft et år ad gangen ved bonden – og ve den, der brød ”kontrakten”: Vedkommende fik i så fald Øvrigheden på nakken. I dag hæfter vi som udgangspunkt i fire år for en regering – og det er lang tid, men værst af alt er, at vi blot kan se frem til, at den i givet fald vil blive skiftet ud med noget, der er nøjagtig lige så ringe.

Der er med andre ord sund fornuft i tesen om, at al forandring kommer nedefra!

Indtil *Occupy Wall Street*- eller *Movimento do Indignato*-bevægelserne tager over med socialisme på programmet, lever vi under den rød-blå nyliberale og ensformige reaktionære politik. I samme periode må vi stå for skud med konsekvenserne, mens ”fløjene” har travlt med gensidig mudderkastning. Regeringsgrundlaget var dårligt på plads, og Thorning Schmidts åbningstale var ikke afsluttet, før beskyldningerne om landets ringe forfatning røg hen over bordet fra den ene blok til den anden og vice versa.

Det er ret pudsigt nu at opleve, at blå blok peger fingre ad den ”røde”: *”Se nu, hvad konsekvenserne af jeres politik bliver: ringere skoler, hospitaler, færre arbejdspladser og leveforhold i almindelighed.”* Det sker uden den mindste rysten på hænderne over, at det nøjagtig er den medicin, den foregående regering udskrev i de omkring ti år, den sad ved magten.

Det er i samme moment lige så pudsigt at opleve ”Rød” blok løbe hurtigere fra deres valgløfter, end en araberhingst, der netop har fået klemt sine testikler af to hårdtslående mursten, kan galopere. Mens man i Nyrup-stil under valgkampen garanterede, at pengene var der til alle løfterne, så havde den sidste stemmeseddel ikke forladt den håbefulde vælgers fingre, før Helle Thorning Schmidt tonede frem i medierne: - *Vi er blevet overladt et fallitbo.*

Løfterne viste sig at være af samme karakter som et fatamorgana:

Billigere kollektiv transport er udskudt på ubestemt tid. To-lærer-ordningen er ændret til en forsøgsordning. Loftet

på 24 elever i folkeskoleklasserne rummes ikke i regeringsgrundlaget. Besparelsen på børnechecken bliver ikke rullet tilbage. Topskatten ændres ikke. Gratis fertilitetsbehandling for barnløse er varm luft. Integrationsministeriet nedlægges trods løfte om det modsatte. Undersøgelsen af de ulovlige CIA-overflyvninger med krigsfanger er droppet. Maksimalt en halv times ventetid på skadestuer er parkeret på ubestemt tid. Fire sundhedsløfter er vraget: Ingen patienter skal ligge på gangene, unge og fattige garanteres et gratis tandlægecheck, borgere skal ved det fyldte 40., 50. og 60. år tilbydes et gratis sundhedscheck, og der skal flere ambulancer til udkantsområderne. Til det sidste har Thorning Schmidt i den grad brug for Jan Gintberg som spindoktor.

Til listen kan føjes, at den foregående regerings krigs-, EU- og udenrigspolitik fastholdes på skændigste vis. Gen-

opretningspakken fra sidste år, der betød en halvering af dagpengeperioden, fastholdes. Tilbagetrækningsreformen, der udskyder efterlønnen og pensionen, fastholdes.

RSSF-regeringen fastholder imidlertid – med garanti – ét løfte: trepartsforhandlinger, der har til hensigt at forringe arbejdsforholdene yderligere og sikre arbejdsgiverne større udbytning.

Alle parter – ikke mindst Enhedslisten, der godt kan genkende sig selv i regeringsgrundlaget – har et akut behov for at vaske hænder. Det er da derfor også fantastisk belejligt, at FN har indført en *”Global Handwashing day”*, som oven i købet faldt kort efter ”store skiftedag”: Den 15. oktober. En årlig håndvaskedag er næppe tilstrækkelig – til gengæld er den global!

Det er vanskeligt at sige noget om køerne ved håndvaskene på Christiansborg denne dag, men vi kan da afslutte med en procedure. Ifølge Statens Seruminstitut består en korrekt håndvask i:

”Hænder og håndled fugtes, inden sæbe kommes på. Sæben fordeles grundigt på håndfladen, mellem fingrene, på hver finger, på håndryggen og omkring håndleddene. Vask håndfladerne, mellem fingrene, fingerspidserne, tommelfingrene, håndryggene og håndleddene grundigt i minimum 15 sekunder. Skyl sæben af, og dup hænderne helt tørre.”

Reno

”Los indignados” stadig på barrikaderne

Den 15. oktober blev den antikapitalistiske protestbevægelse – nu også kendt som Occupy-bevægelsen – for alvor global. Der blev demonstreret i mere end 80 lande og over 900 byer verden over.

I en hel række storbyer med finanscentre er de fortsat som Camps – teltlejre – eller med andre aktioner.

Lørdag den 15. oktober blev Madrids gader, som så mange andre byers gader denne dag, fyldt af mennesker, der protesterede mod kapitalismen og den dermed skæve fordeling af verdens ressourcer.

I den vestlige del af verden har protesterne især rettet sig mod, at bankerne og hele den finansielle verden i krisetider tilsyneladende er vigtigere at redde end almindelige mennesker, og mod at bankerne ikke kun bliver reddet, men rent faktisk skummer fløden, mens almindelige mennesker i hobetal bliver arbejdsløse og ender med at må gå fra hus og hjem.

Den internationale protestdag den 15. oktober siges at være en direkte udvikling af ”Occupy Wall Street”-bevægelsen i New York, men for Spaniens vedkommende startede bevægelsen allerede i foråret.

Det var en protestbevægelse, der især rettede sin vrede mod politikerne og deres leflen for bankerne – med et hovedkrav, der hedder ”Democracia real YA!” ”Rigtigt demokrati NU!”

Denne landsdækkende bevægelse, ”15m” (kæmpedemoen den 15. maj (lagde navn til bevægelsen), medførte ugelange besættelser af mange pladser rundt i hele Spanien, hvor ”Los indigna-

dos” – de indignerede, vrede, rasende spaniere – gav udtryk for deres frustration over for blandt andet en arbejdsløshed på over 20 % og en ungdomsarbejdsløshed på over 40 %, mens penge blev pumpet ind i hjælpepakker til bankerne.

Det skal da også vise sig at blive stort, denne oktoberdag i Madrid.

Det er en dejlig solrig sensommerftermiddag, omkring 26 grader, og jeg bevæger mig sammen med en ven

ned mod Cibelespladsen, hvor demonstrationen skal starte kl. 18. Da vi kl. 17.30 er ca. en halv kilometer fra pladsen og støder ind i det bagerste af demonstrationen, der spærrer hele vejen, så kan vi godt fornemme, at det bliver lidt større end det, vi normalt er vant til fra Danmark.

Vi bevæger os langsomt gennem mængden. Der er en god stemning, der er børnefamilier, unge mennesker, arbejdskolleger, ældre, folk i kørestole osv. Der er plads til alle, hvilket

de mange forskellige bannere og skilte også giver udtryk for. Hovedsagen i folks paroler er dog den samme, nemlig en protest mod det økonomiske system, misfordelingen af goder, nedskæringer – og håbet og kravet om en bedre verden.

Da vi når frem til Cibeles, er der mennesker, så langt jeg kan se til alle sider fra min udsigtspost i en lygtepæl. Demonstration skal gå til Puerta del Sol, som ligger en lille kilometer lige ud ad vejen. Den forreste del af demoen er allerede nået der-

Tekst og fotos: HG

15. oktober 2011 i Madrid med Kommunistisk Politik

af de tilbagevendende kampråb er ”El pueblo unido jamás será vencido”, (’Et enigt folk kan aldrig besejres’) og ”Que no, que no, que no nos representan” (’De repræsenterer ikke os’).

Vi fortsætter fremad, mens solen går ned, og folk presses tættere og tættere sammen. Omkring kl. 20.30 har jeg fået mast mig ind på Puerta del Sol. Stemningen er stadig høj og god, det er blevet mørkt, og på et stort

er noget til startpositionen på Cibeles). Det er et smukt syn at kigge op mod Puerta del Sol og solnedgangen og se en uendelighed af mennesker, der alle har fået nok af at blive bedraget og snydt af systemet og politikerne, mennesker, der som en del af denne bevægelse nu har rejst sig og siger stop.

Der er ikke nogle store musikvogne og anlæg undervejs, men der går ikke mange minutter mellem, at sange, fløjt og trommelyde og kampråb breder sig og giver genlyd i gaderne. To

nesker, og folk står tæt. Vurderingen fra arrangørerne lyder, at vi er en halv million mennesker på gaden denne aften i Madrid.

Senere på aften/natten bliver et forladt hotel i nærheden af Puerta del Sol besat, og kl. 3 om natten holdes et åbent møde på gaden udenfor for at diskutere situationen. Næste dag kl. 18 deltager jeg i et nyt åbent gade-møde, hvor det diskuteres, hvad den nye besatte bygning skal bruges til, hvordan den skal beskyttes, og hvordan og hvor åbent det skal være at delta-

gæ. Både aktivister og forbigående deltager ivrigt i diskussionen, og alle bliver hørt og godkender beslutningerne, inden mødet ophæves. Det

besluttet, at det besatte hotel skal være folkets hus, et sted, hvor man kan mødes og holde møder, et sted, hvor folk, der er sat på gaden, kan bo osv. Det besluttet også, at man ikke frivilligt vil opgive besættelsen, hvis politiet kommer for at rydde det.

Politiet har endnu ikke (23. oktober) ryddet hotellet, og besættelserne er begyndt at indrette de forskellige etager til de forskellige formål, der er besluttet med stedet.

New Yorks Tahrirplads

Occupy Wall Street har været i gang i lidt over en måned og har haft global genklang. Zelal fortæller her KP om sit besøg blandt aktivisterne

For nogle uger siden var jeg i New York sammen med min mor. Meningen var faktisk at opleve nogle forskellige almindelige turistseværdigheder – heriblandt naturligvis også Ground Zero, hvorfor vi på et tidspunkt befandt os på Manhattan.

Det skulle vise sig, at vi blev grundigt overrasket på vores sightseeing, da vi på vej ned ad Wall Street pludselig støder på nogle politiafspærringer. På vores forespørgsel får vi oplyst, at der er demonstrationer, så vi går nysgerrigt videre.

Kort efter møder vi en kæmpe flok, der mellem politiets afspærringer larmer enormt. En mand med megafon råber:

*Tell us what democracy looks like?
Mængden råber tilbage:
This is what democracy looks like!*

Stemningen er spædet op af harme og indignation, og mange af dem opfordrer folk på fortovet: *Join us!* – hvilket vi så gør. Demoen er ved politiets afspærringer låst inde på nogle vognbaner på den brede vej. På et tidspunkt foretager den en U-vending og går tilbage i modsat

Fotos på denne side er taget af Zelal / KP, New York den 22. september

kørselsretning. Det slår os, at demoen virkelig larmer enormt. Alle mulige instrumenter er medbragt, så den kan høres på lang afstand.

Demoen ender på pladsen, hvor der ”camperes”, hvilket vil sige overnattes i primitive papkasser. Vi deltog på sjette-dagen, men det er forhåbentlig forbedret, siden vi forlod NY. Masser af amerikanere støtter dem i hvert fald – også økonomisk. Ifølge nyhedsprogrammet *Daily show* var der på et tidspunkt indsamlet 350.000 \$ til aktivisterne. Det har de også brug for. De havde for eksempel ikke adgang til toiletforhold,

hvilket skabte mange problemer med butiksejere, når de bad om lov til at benytte deres.

I midten af pladsen er der opbygget et slags nyhedscenter blandt andet med adgang til internettet. Jeg opsøger pressegruppen, som oplyser:

Der er ikke nogen organisationer, der står bag. Der er ingen centrale paroler, så man kan selv komme og præge det. Der er 1 pct., der ejer 90 pct. af verdens værdier. Det er vi utilfredse med.

Det er med andre ord autonomt opbygget.

TEMA: OCCUPY GLOBALT

Man kan selv sætte dagsordenen. Man kan selv lave en demo på sit universitet.

Der var mange forskellige slags mennesker: hippie-60'ere, unge autonome, unge studerende.

De turde godt larme. De var gale og harmdirrende.

Da min mor og jeg havde fået mad, mødte vi en anden demo, der protesterede mod henrettelsen af Troy Davis. Den demo fandt sammen med "Occupy Wall Street". De vendte samlet tilbage til pladsen. Hver gang man på pladsen vurderer, man er mange nok, "går man lige en tur" frem og tilbage ad Wall Street.

Til aftenens demo var der også "almindelige" mennesker med. Jeg tænker på de arbejdende, som nu havde fyraften.

Vi fik i øvrigt det indtryk, at politiet benyttede en ualmindelig høflig tone over for folk, hvilket måske falder naturligt, da omgangstone i NY er meget imødekommende, høflig og rar. De udtrykte sig altid med et *please*. Til gengæld var de måske så meget mere hårdhændede, når først de tog fat.

Det var i hvert fald en fantastisk oplevelse, og jeg er sikker på, at jeg vil huske den i al min levetid. Jeg tror, det også vil blive stående i historien.

Billeder fra New York den 15. oktober flickr/
#occupywallst

Hvor demokratiet blomstrer

Den 15. oktober var der annonceret demonstrationer i Århus, Odense og København, og jeg havde – på trods af et meget hårdt arbejdsprogram og en del andre pligter – besluttet, at det her skulle jeg bare være med til

Det første kulminationspunkt for denne bevægelse var demonstrationen den 15. oktober, og jeg mødte som sagt op på Rådhuspladsen med min søn i hånden, hvor vi lyttede til de forskellige talere.

Jeg var nok ikke den artigst lyttende demonstrant, for der skulle være plads til en rask lille brydekamp med sønnike indimellem, og der skulle spises is og gås på toilettet og generelt undersøges en del andre ting i løbet af de tre timer, demonstratio-

Fotos fra occupy bevægelsens demonstrationer i Danmark af KP og KPnetTV

nen varede, men lad mig slå fast: Det var en fornøjelse, at vi kunne samles et par tusinde mennesker og være enige om at slukke fjernsynet, være enige om, at der ER faktisk nogen, der forsøger at tage røven på os almindelige borgere, og være enige om, at det er tid til, at vi tager skeen i den anden hånd og lader det fine kapitalistiske og materialistiske glansbillede krakelere.

Der er ikke nogen værdi i McDonald's og Seven Eleven og alle de andre multinationale koncerner, faktisk er det en udgift for det danske samfund, fordi de ikke betaler den retmæssige skat, og fordi de generelt ikke lever op til en anstændig moral.

Den omtalte vækst, som de fleste politikere gerne vil have, er ikke den vækst, som vi borgere har gavn af. Desværre handler denne vækst i praksis primært om, at de multinationale koncerner og bankerne skal have endnu mere magt og indflydelse.

Det er tid til, at vi vågner op og ser, at det kræver noget af os borgere at få vendt skuden. Politikerne kan ikke gøre det, og det har de aldrig kunnet. Den velfærd og den lighed, vi har i Danmark, er hele vejen igennem skabt ved, at folket har lagt pres på magthaverne og tvunget de nødvendige reformer igennem. Sådan vil det også være denne gang, hvis vi holder ved.

Jeg måtte flere gange forklare min søn, at nu var vil altså til demo i København, og at det var derfor, vi var taget af sted. "Jamen, skal vi ikke snart gå?" sagde han og nedstirrede mig, hvortil jeg svarede: "Nej, vi bliver her og er med til at skabe en bedre verden. Du forstår det ikke nu, men du vil være glad for, at vi gjorde det, når du bliver voksen."

Heldigvis ser det ud til, at der er mange, der holder ved, og lige nu er der stadig en del folk, som camperer på Rådhuspladsen. Endvidere er der daglige møder, hvor demokratiet blomstrer, og hver lørdag samles vi til demonstration på Rådhuspladsen, startende nu på lørdag!

Af Allan Davies Madsen,
Netavisen P77

Annulér Tunesiens gæld

Ben Alis politiregime har kastet tuneserne ud i en gældsspiral, som har overdraget deres menneskelige og materielle værdier til det glubske internationale finansoligarki.

Alle disse banker har udstedt lån til 'Den Internationale Valutafonds bedste elev', som den tidligere direktør for IMF kaldte ham, fordi de vidste at Ben Alis regime med vold ville sikre betalingen af disse lån med renter på det tunesiske folks bekostning. 'Det tunesiske mirakel' er intet andet end superudbytningen af arbejderne på land og i by, privatisering af offentlige virksomheder, udplyndringen af naturressourcerne, massearbejdsløshed, især blandt unge, og massearmod. Ben Alis regime berigede sig selv kraftigt, mens den gennemførte denne politik, som åd en del af landets økonomi.

Gælden er nu et væsentligt instrument i finansoligarkiets og imperialistmagternes hænder til at styrke deres politiske og økonomiske herredømme.

Ved at vælte og fordrive Ben Ali har det tunesiske folk ikke bare bragt en diktator til fald, men har også iværksat en revolutionær proces af grundlæggende forandringer af det politiske regime, for demokrati og reel opfyldelse af de sociale behov. Fra Tunesien er der kommet en vind, som har løftet det ene folk med sig efter det andet i Mahgreb og videre endnu.

Imperialistmagterne blev tvunget til at opgive deres allierede, men de nægter at lade deres egne interesser berøre. De forsøger at kvæle den tunesiske revolution og arbejder med henblik herpå sammen med kontrarevolutionens kræfter. De vil strangulere den tunesiske revolution ved at forlange Ben Ali-regimets gæld betalt tilbage, mens de samtidig pålægger Tunesien ny gæld.

Det tunesiske folk behøver imidlertid ikke betale denne gæld.

Sammen med de politiske og sociale kræfter, der kæmper i Tunesien for at føre den revolutionære proces til ende, forlanger vi annullering af landets gæld.

Tunis, juli 2011

Koordinationskomitéen for IKMLPO

Hilsen til FredsVagten: Utrolige 10 år foran Christiansborg

Af Arbejderpartiet Kommunisterne APK

FredsVagten foran Christiansborg runder i dag, den 19. oktober, 10 år.

Siden den danske regering gik ind i den folkeretsstridige amerikanske krig mod Afghanistan har den dag ud og dag ind og gennem de efterfølgende ulovlige krige mod Irak og Libyen – krævet Stop for dansk krigsdeltagelse og Stop for krigene og besættelserne.

FredsVagten har igennem utrolige 10 år hver dag mindet politikere og befolkning om at krigsmodstanden lever og at den aldrig giver op!

Hundreder af FredsVagter har i årenes løb stået på vagt for freden. De fortjener alle en hilsen. Og særligt fortjener den lille gruppe ildsjæle, der startede FredsVagten og har holdt ved til i dag, hele den brede befolknings, hele antikrigsbevægelsens og det progressive Danmarks hyldest.

FredsVagten har besluttet at fortsætte aktionen også efter 10-års-dagen – indtil Danmark ikke længere er i krig, som den oprindelige målsætning lød – uden at nogen forudså, at det ville vare foreløbig 10 år

uden udsigt til afslutning.

Det er en storslået præstation – et internationalt eksempel, der har vakt genklang over hele verden. Og et fredsllys i krigsmørket, der breder sig fra det officielle Dk.

Arbejderpartiet Kommunisterne har støttet FredsVagten fra Dag 1 og hele vejen igennem. Vi vil også være med fremover.

FredsVagten Live!

Varme, kærlige fredshilsener

Troels Riis Larsen
talsmand, Arbejderpartiet Kommunisterne

19. oktober 2011

Eurolande forbereder overnational økonomisk regering

Euro-landenes økonomiske krise og EU's tilsyneladende vanskeligheder ved at finde et fælles svar, har sendt selve unionsprojektet ud i alvorlige problemer. Alligevel skubber stormagterne på for en stadig stærkere union

På EU-topmødet i weekenden den 22.-24. oktober holdt formanden for EU-parlamentet, Jerzy Buzek, en nærmest begejstret tale om øjeblikkets muligheder for EU:

"Dette er et afgørende øjeblik i vores europæiske og globale økonomiske samarbejde. I de seneste ti år har vi opnået en europæisk monetær union. Nu er det tid til at gennemføre en økonomisk union. I dag og i den kommende uge, må EU tage de afgørende beslutninger om de næste skridt i vores integration."

En ny runde af forhandlinger af traktatgrundlaget for EU blev hermed åbnet for alvor - denne gang uden et pseudo-demokratisk forløb som den lange forfatningsøvelse. Det er en koldt beregnende kort proces, serveret som eneste chance for at undgå økonomisk sammenbrud.

Hvem skal betale?

EU-landenes statsoverhoveder og finans- og økonomiministre har i den forløbne måned holdt et usædvanligt stort antal møder med den økonomiske krise i eurozonen på dagsordenen.

Det er først og fremmest forhandlinger om fordelingen af tabet efter den græske de facto bankerot, der har været uenighed om. Løsningen går i øjeblikket på at skære omkring halvdelen af gælden væk samt at omlægge den resterende del fra kortfristede obligationer til langfristede med garanteret rente. Tabene fordeles på Grækenland selv samt de involverede banker, der findes over det meste af Europa, samt EU's centralbank og EU's fælles krisefond. Spørgsmålet i forhandlingerne er, hvor

meget hvem skal betale.

Det er ikke mindst afgørende for de lande, hvis banker har betydelige poster i græske statsobligationer. Man risikerer at trække flere banker ned i en konkurs. Og så sendes regningen videre til aktionærer og nationale bankpakker og fornyet krise.

I Danmark er der også banker der har været med i jagten på de høje renter, Grækenland blev tvunget til. Jyske Bank havde i sommers nedbragt sin beholdning til omkring 500 mio. kr.

"Indtil videre har vi fået alle de indfrielser og renter, vi skulle have," fortalte bankens direktør Anders Dam dengang til Berlingske, uden løfte sløret for, hvad banken får i renter for sine udlån til den græske regering.

Forvandles den lukrative spekulation i eurozonens troværdighed pludselig til et tab på en halv milliard kr. kan banken måske ryge ud problemer. I andre lande, og ikke mindst i Frankrig og Tyskland, er bankerne langt dybere rodet ind i den græske krise. Derfor de mange møder, så den græske bankerot ikke breder sig til flere lande.

Kan ikke forhindre spekulation

EU landenes ledere har på den anden side ikke noget værktøj til at forhindre, at banker og finanskapitalen spekulerer i eurozonens stabilitet, blandt andet ved kun at give kortfristede lån og til gengæld kræve høje renter.

I stedet satser EU på en 'modoffensiv', der bl.a. består af opkøb af obligationer igennem Den europæiske Centralbank. Dette kan nok holde renterne i relativt ro, men slet ikke nede på et 'rimeligt' niveau. Det har især betydning for de lande, der er hårdest ramt af krisen og samtidig har stor gæld. Der er største bekymring for landene Italien, Spanien, Portugal og Irland i eurozonen.

Det andet led i modoffensiven er forestillingen om at skabe stabile økonomier gennem dannelsen af en overnational regering for eurozonen, samt henstilling af en gigantisk sum penge i en kasse, der skal fungere som buffer til kommende kriser.

Tyskland bestemmer, Danmark støtter – og folkene holdes udenfor

Begivenhederne de seneste uger har igen med al ønskelig tydelighed demonstreret, at det er stormagterne Tyskland og Frankrig, der sidder tungt på magten i EU. Og da ganske særligt Tyskland og Angela Merkel. Tyskland (= tysk kapital) har haft enorm gavn af euro'en, mens den fejlkonstruerede valuta har haft skæbnesvangre konsekvenser for de svagere økonomier, der ikke har haft mulighed for at devaluere, sådan som Sverige gjorde i begyndelsen af krisen.

På EU-topmødet blev alle medlemslandene blot orienteret om oprettelsen af en ny permanent topmød struktur - kun for medlemmer af eurogruppen - med egen formand. Dernæst blev man orienteret om et forestående forslag til traktatændringer:

"Det Europæiske Råd noterer sig euroområdet stats- og regeringscheferes hensigt om at overveje at styrke den økonomiske konvergens i euroområdet yderligere, at forbedre den finanspolitiske disciplin og at uddybe Den Økonomiske Union, herunder undersøge muligheden for begrænsede traktatændringer."

Hvad det konkrete forslag indeholder, bliver nok først klart ved EU-topmødet i december.

Dernæst forventes en hurtig ratifikationsproces frem til sommeren i 2012, uden nogen folkeafstemninger – med mindre et folkeligt pres slår igennem.

Det bliver bl.a. den danske regerings opgave at sikre at det bliver trumfet igennem, da det er samme periode Danmark er formandsland.

I december vil der også blive stillet mere konkrete forslag i forlængelse af europagtens rammer for koordinering af skattepolitik og styring af finanserne - lovgivning der også kommer til at være gældende for Danmark eftersom

både den tidligere og den nuværende regering har bundet Danmark til euro-pagten, uden nogen form for folkelig debat, endsige folkeafstemning.

U selvstændige økonomier: Opskrift på afgrund

At euroen kan reddes af en stærk centralmagt og en stor pengetank er salgstaler bygget af sand.

Indtil nu har euroen været en vigtig medvirkende faktor til den udvikling af økonomierne i EU, der nu har ført til krak, og at det er Tyskland, der sidder tilbage som en stærk økonomi, mens spekulationsboblen brast i hovedet på Sydeuropa og Irland.

Ulykken består i at det ikke er landene selv der udvikler deres økonomier selvstændigt og uafhængigt, men i stedet styres landenes økonomiske udvikling af stormagternes kapitaleksport.

Det fungerer i princippet lidt på samme måde, som den danske regering har drevet DSB gennem en årrække: Ved at hente profitten hjem til statskassen i stedet for at investere og udvikle den offentlige transport og infrastruktur. Bagefter kan ingen rigtig forklare, hvorfor broer og materiel bryder sammen, selvom svaret er indlysende.

Fra de første dage i 2008 af den nuværende krise gik den nyliberale europæiske elite på banen med en plan for at danne en EU-regering med den begrundelse, at den fælles valuta, euroen, kunne bryde sammen, hvis der ikke var en fælles økonomisk politik for de medvirkende lande.

Gennem tre års økonomisk krise har Tyskland på topmøde efter topmøde, og stykke for stykke, gennemtrumfet, hvad der nu tegner til at blive en overnational styring af euromedlemslandenes økonomi.

Som formanden for EU parlamentet, Jerzy Buzek mere eller mindre åbent indrømmer: Man skal ikke spille de muligheder, en god krise åbner for at rykke på unionsprojektet.

Men udfaldet er ikke givet, succes'en er ikke garanteret. Den nyliberale politik har tværtimod ført fra fiasko til endnu større fiasko, som det store flertal betaler for. Der er ingen udsigt til at det bliver anderledes.

- fsk

ØST FOR KANALEN

STREJKE

1953

Hvad gør de ude på stålskibsværftet ?
Er der nogen der ved noget ?
Vi må sgu i kontakt med dem!
De skal med alle sammen !
Denne gang skal vi vise at vi holder sammen !

*På vej op gennem værft skoven.
Det er fandens tidligt om morgenen.
Verner humper af sted på sin halvflade cykel.
Madkassen er godt fyldt med forsyninger.
Til en lang dag i den mørke fabrik.*

Vi kan sgu ikke gøre noget alene !
Kan vi ikke ringe ud på "Haustrup" ?
Og "Wittenborg", skal vi også ha med !
De er klar nede på "Tørrings" fabrikker !
Så har vi alle de store med !

*Stemningen er anspændt i kantine
Folk står og snakker ved bordene
"Ja, strejke skal vi fandme" !
Råber røde Søren, så det kan høres i hele tutten
Verner gribes langsomt af stemningen*

Vi har ikke råd til at miste daglønnen
Konen klager over at ungerne mangler tøj
Det nytter alligevel ikke noget
Lad os nu få det bedste ud af
Mismodet trives i krogene

*"Jeg har lige hørt ude fra værftet" !
DE ER GÅET !! SÅ GÅR VI OGSÅ !!
"Det er aftalt at alle mødes på "Flakhaven" "
300 mand, rask trav, midt på kørebanen.
Verner sender et skævt smil til sin makker.*

Bent
Odense

Almen resolution

*Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer
17. plenum Madrid, oktober 2011*

Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer har med succes afholdt sin plenarforsamling med deltagelse af næsten alle medlemspartier og organisationer fra Europa, Amerika, Afrika og Asien.

Gennem hele samlingen – og efter at have gennemgået partiernes arbejde i deres respektive lande – konstaterede plenarmødet kapitalens manglende evne til at løse dens almene krise med de forskellige metoder, den indtil nu har taget i anvendelse. Arbejdsløshed og elendighed plager millioner af arbejdere, i særdeleshed de unge og kvinderne, både i de vigtigste imperialistiske økonomier og i de afhængige lande. De nyliberale programmer og politikker har ikke kunnet løse systemets store vanskeligheder, og endnu mindre løst situationen for arbejderklassen og folkene.

Nye sektorer af arbejderne og folkemasserne går ind i kampen for deres rettigheder: de unge, de offentligt ansatte, de arbejdsløse og indvandrerne forsvarer de fremskridt, der er opnået gennem årtiers kamp, og afprøver nye former for kamp og enhed; de vinder kostbare erfaringer, som øger de brede massers bevidsthedsniveau, og fremsætter mål af større betydning imod kapitalismen; de fremskredne dele ser socialismen som målet.

Ideen om, at krisens byrder skal tilfalde den klasse, som har forårsaget den, og ikke dens ofre, er allerede en bredt delt målsætning og en appel, der giver genlyd. I Europa, USA og Latinamerika rejser arbejderne sig mod privatiseringspolitikken, nedskæringerne i de sociale ydelser og udplyndringen. I Afrika syd for Sahara gør folkene mod-

stand mod at blive gjort til slagmark for de imperialistiske røvere. I Asien gennemfører arbejderne stores strejkebevægelser og modsætter sig heroisk imperialistisk militær besættelse.

De arabiske folks kamp er af særlig betydning. Arbejderne, ungdommen og kvinderne væltede de forhadte tyrannier, der var allieret med imperialismen, i militante og massive demonstrationer, som det skete i Tunesien og Ægypten. De antændte flammen til de arbejdende massers kampaktioner i andre lande i regionen, såsom Bahrain, Yemen, Jordan, Marokko, Algeriet osv.

Vi betoner Arbejdernes Kommunistiske Parti i Tunesien (PCOT's) rolle i såvel udviklingen af den politiske revolution som i den fortsatte kamp for at omstyrte kapitalismen og omdanne landets sociale og økonomiske strukturer. I denne proces opfylder PCOT sit historiske ansvar og viser sig som et revolutionært politisk referencepunkt.

Vi fordømmer afgjort den væbnede imperialistiske intervention (fra Frankrig, UK, USA og NATO) mod Libyen, som har bevirket ødelæggelse af landet og slagting af mere end 50.000 civile. De har forsøgt at retfærdiggøre den imperialistiske aggression som et 'forsvar af libyernes ret til frihed og demokrati', men dens formål var at sikre en omfordeling af Libyens olie- og vandressourcer. Det er derfor, imperialistmagterne angreb og besejrede deres tidligere allierede Gaddafi, men de kunne ikke kvæle det libyske folks modstand og kamp for frihed, som vil udvikle sig.

Ægypten: Revolutionens knytnæve

De imperialistiske lande med USA i spidsen planlægger at gennemføre en militær aggression mod Syrien, og derfra tager de sigte mod Iran. Endnu en gang udnytter de arbejderne og ungdommens retfærdige bestræbelser for at vinde demokrati og frihed. Vi – arbejderne, folkene og ungdommen, de revolutionære og kommunisterne – afviser disse katastrofale hensigter. Vi fremhæver folkenes ret til selvbestemmelse. Syriens skæbne må afgøres af de syriske arbejdere og den syriske ungdom.

Den imperialistiske krig, som raserer Afghanistan, Irak og Libyen, har forvandlet sig til et morads af kvikksand for de militære besættelsesmagter, som bliver ramt af hårde slag fra den heroiske modstand – selvom den betyder store grusomheder og lidelser for folkene. Vi fordømmer den imperialistiske militære aggression, og vi støtter fast kampen mod besættelsen.

Vi forsvarer det palæstinensiske folks ret til selvbestemmelse og dets heroiske kamp mod imperialismen og zionismen, ligesom dets ret til at blive anerkendt som stat af De Forenede Nationer.

Udlandsgældens løkke strammer sig stadig til mod de afhængige landes udvikling og de arbejdende massers situation. Den enorme gæld berører nu USA selv, der for nylig hævdede det gældsloft, som landets egen lovgivning har fastlagt. Dets manglende betalings-evne blev midlertidigt løst med den 'legale' udvidelse af gældsloftet med deraf følgende nedskæringer af lønninger, pensioner, sundhed og uddannelse såvel som andre offentlige ydelser. Sådanne skridt vender sig mod kapitalisterne selv, fordi de udvider recessionen i international skala.

I Grækenland forsøger de at løse bankerotten ved at lade arbejderne betale en opsvulmet udlandsgæld, som vokser kolossalt, forklædt som 'bistand'. Det er en uretfærdig og illegitim udlandsgæld; arbejderne har ikke stiftet den, og den er blevet betalt mange gange. Af den grund rejser vi arbejdere, folk og revolutionære kraftfuldt parolen om i alle regioner i verden ikke at betale gælden.

Vores partier og organisationer i IKM-LPO rejser sammen med andre politiske organisationer og masseorganisationer en beslutsom international kampagne for annulleringen af Tunesiens udenrigsgæld.

Udviklingen af arbejderne og folkernes kamp, modstanden mod krisens virkninger, kravene om frihed og demokrati, som udvikler sig på forskelligt niveau i alle lande, giver igen hovedrollen og den ledende rolle til arbejderklassen, som dybest viser modsætningen mellem kapital og arbejde. Resten af de folkelige lag (studerende, kvinder,

arbejdsløse, folk på overførselsindkomster osv.) grupperer sig om arbejderklassen; de bliver forenet og vender sig imod imperialismens aggression og kapitalismens udbytning.

Både miskrediteringen af de borgerlige institutioner og fagforeningsbureaukrationerne, men først og fremmest arbejderklassens kamp bidrager til at afsløre den sande karakter af det borgerlige demokrati, de kapitalistiske institutioner og deres lakajer, opportunisterne og revisionisterne. Under disse omstændigheder leder anselige dele af arbejderklassen, folkene og ungdommen efter alternative veje. Det er op til os proletariske revolutionære at spille en mere dynamisk rolle: at fordømme undertrykkelsens og udbytningens natur, at klargøre konflikternes klassekarakter, fagbureaukratiet og arbejderaristokratiet forræderiske rolle, opportunisternes splittelsesvirksomhed, og ganske særligt kæmpe for ledelsen af de arbejdende massers og ungdommens organisationer og kampe.

I denne proces er det uomgængeligt nødvendigt at fremme klassekampsbaseret faglig virksomhed og enheden mellem arbejderne og fagbevægelsen, i aktionsenhed og med hensyn til programatiske forslag. I arbejderklassen og dens kampe må vi arbejde for den folkelige bevægelses enhed, for inddragelsen af masserne på landet, ungdommen og de undertrykte folk og nationaliteter. Vi skal bekæmpe kapitalismen og imperialismen i en samlet front med knyttede næver. Vi skal hejse socialismens flag.

Arbejderbevægelsen og de folkelige bevægelser står over for udfordringer i kampen mod imperialismens og kapitalismens herredømme og for frihed og demokrati – og må beslutsomt drage en skillelinje mellem revolution og reformisme.

Betingelserne for arbejderne og folkernes revolutionære kampe er gunstige, og i morgen vil de være endnu bedre. Den nuværende situation gør den sociale revolutions nødvendighed endnu mere indlysende, og de vigtige sociale og politiske begivenheder viser muligheden for at organisere den.

Vores partier og organisationer bekræf-

ter deres beslutning om at organisere og gennemføre revolutionen.

Idet vi atter bekræfter os selv på basis af den proletariske internationalisme, udtrykker vi vores kæmpende solidaritet med arbejderne og folkene, som kæmper over hele verden.

Verdens arbejdere, foren jer!

- Albanien (Det Kommunistiske Parti)
- Brasilien (Det Revolutionære Kommunistiske Parti)
- Burkina Faso (Voltas Revolutionære Kommunistiske Parti)
- Danmark (Arbejderpartiet Kommunisterne/APK)
- Den Dominikanske Republik (Det Kommunistiske Arbejderparti)
- Ecuador (Det Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti)
- Frankrig (Arbejdernes Kommunistiske Parti/PCOF)
- Tyskland (Organisationen for genskabelsen af et kommunistisk arbejderparti – Arbeit Zukunft)
- Grækenland (Organisationen for gendannelse af det kommunistiske parti 1918-1955)
- Iran (Arbejdets Parti/PLI – Toufan)
- Italien (Kommunistisk Platform)
- Mexico (Det Kommunistiske Parti M-L)
- Marokko (Demokratisk Vej)
- Spanien (Det Kommunistiske Parti M-L)
- Tunesien (Arbejdernes Kommunistiske Parti/PCOT)
- Tyrkiet (Det Revolutionære Kommunistiske Parti/TKDP)
- Venezuela (Det Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti)

Bevar efterløn og dagpenge

Kære folketingsmedlem

Åbent brev til folketingsmedlemmer i Enhedslisten, SF og Socialdemokratiet

Tillykke med valget. Det er en stor glæde, at vi efter ti års borgerligt styre endelig har fået en anden regering. En situation, som vi er mange, der har set frem til.

For den almindelige borger var nogle af de afgørende spørgsmål i valgkampen efterlønnen og dagpengeperioden. Årsagen til dette er, at netop disse to ting er centrale i den skævvridning af samfundet, som det er lykkedes for den tidligere regering at få gennemført.

3F har formået at få mobiliseret adskillige tusinde vælgere gennem SKÆVT-kampagnen. For disse mennesker, der tilsluttede sig kampagnen, er det af stor vigtighed, at vi atter får et Danmark, hvor det er de stærkeste, der bærer byrderne. Fra de aktive i kampagnen har vi fået klare udmeldinger på, at en væsentlig forlængelse af dagpengeperioden og en bevarelse af efterlønnen er ultimative krav.

Afkortning af dagpengeperioden betyder økonomisk usikkerhed for mange familier i Danmark og et endnu

større skel mellem rig og fattig. Et tab af dagpengeretten kan for mange betyde, at de bliver nødt til at leve et liv i fattigdom, og i værste fald kan det betyde, at disse familier sættes på gaden.

DERFOR er det uhyre vigtigt, at der hurtigt sker en væsentlig forlængelse af dagpengeperioden, eller at det gøres langt nemmere at optjene timer til dagpengeretten (og bevarelse af denne).

Ændring af efterlønnen betyder, at mange nedslidte på arbejdsmarkedet bliver tvunget til at blive på jobbet,

uagtet at de ville være bedre tjent med at stoppe og gå på efterløn. Dette er ikke alene unfair, at mennesker, der har arbejdet hårdt gennem et langt arbejdsliv, skal opleve at de tvinges til at bide smerterne i sig fra nedslidte lemmer i en endnu længere periode. Det er også unfair, at det er lønmodtageren, der straffes for, at arbejdsgivere måske ikke har sørget for at undgå nedslidning af deres ansatte.

En ændring af efterlønnen, og dermed en yderligere nedslidning af i forvejen nedslidte, betyder også en øget udgift for samfundet til lægebehandling og medicin.

Den nuværende efterlønsordning SKAL derfor bevares – det er blevet lovet i valgkampen!

Vi ved godt, at den nye regering har besluttet at arbejde med dagpenge-spørgsmålet. Vi er derfor mange, der med spænding ser frem til et fornuftigt og brugbart resultat på dette område. Men vi kan desværre også konstatere, at der er givet køb på efterlønsordningen. Dette er et klart brud på valgløfter!

Hvis vi i SKÆVT-kampagnen skal have en chance for at bevare opbakningen til den nye regering, kræver det, at I lever op til jeres løfter!

Vi skal derfor opfordre jer til at stemme mod en ændring af efterlønnen – alternativt undlade at stemme. At stemme for en ændring vil umuliggøre en ny mobilisering af tilstrækkeligt mange røde stemmer ved et nyt folketingsvalg.

Med venlig hilsen
Ansatte og valgte i 3F Djursland

Køen

*vokser og vokser
både indenfor og udenfor butikken
Troligt står folk og venter – på hvad? -
jo, deres receptudskrevne medicin fra lægen,
i starten symptombehandlende eller
smertelindrende -
ved længerevarende brug stærkt vanedannende -
i værste fald umyndiggørende, -
alt helt legalt, da ingen lov forbyder
medicinalindustrien og apotekerne
at fremstille større og større mængder
medicin og gøre flere og flere
til en slags – statslegale narkomaner.*

N.B.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
Følg også med i
KPnetTV**

www.kpnet.dk

Redder vi regnskoven, redder vi verden...?

Så er der snart gået to år siden COP15 i COPenhagen. Et af de tiltag, der blev resultatet, og som blev diskuteret og kritiseret meget i de aktive globale climate justice-grupper i forbindelse med COP15 mødet, var REDD (Reduced Emissions from Deforestation and Forest Degradation = reduktion af

CO₂-udledning på grund af afskovning og skovødelæggelse). Kritikken førte dengang til en ny udgave i FN's klimakonvention, REDD+, som inkluderede bæredygtig skovdrift i strategien.

Ideen bag REDD+ er kort fortalt at betale for opsamling og oplagring af CO₂ i regnskoven og på den måde skabe et økonomisk incitament til at bevare regnskoven, og dermed også biodiversiteten og livsgrundlaget for lokalbefolkningen.

Problemer: Definitionen af skove indeholder monokulturer kaldet "midlertidigt ikke skovbevoksede områder", gensplejsede træer og biobrændselsplantager. "Denne fejlagtige definition gør det muligt med midler fra REDD+ at finansiere udvidelsen af monokulturplantager, der er involveret i alvorlige miljømæssige og sociale konsekvenser og krænkelse af menneskerettighederne over hele verden," siger Winnie Overbeek, koordinator for the World Rainforest Movement. Over 500 forskere har opfordret til, at definitionen ændres. Tom Goldtooth, direktør for Indigenous Environmental Network, tilføjer: "Over hele verden udløser monokulturplantager og andre REDD+-projekter konflikter med oprindelige folk og lokale samfund og ødelæggelse af miljøet. Mange REDD+-donorer spekulerer i, at deres projekter snart vil blive finansieret gennem CO₂-handel, som de forventer vil medføre betydelige ekstra investeringer.

Er der penge i REDD-markedet? Det tror investorerne i hvert fald

Når man ser på skov-andelen af CO₂-markedet, så udgør REDD-transaktioner i 2010 67 %. Latinamerika tiltrak den største del af investeringerne med EU som den største investor. Dette er bemærkelsesværdigt, idet den europæi-

ske emissionshandelsordning fra 2008 ikke tillader lån til REDD-projekter indtil 2020, da de betragtes som usikre.

Mange virksomheder og organisationer støtter REDD, herunder bl.a. Verdensbanken, Den Interamerikanske Udviklingsbank, Dow, Rio Tinto, Shell, Statoil, BP Amoco, American Electric Power-AEP, Den Internationale Organisation for Tropisk Træ og Chevron-Texaco.

NO REDD!

En lang række ngo'er og oprindelige folks organisationer mener, at REDD+ som mekanisme lider af en lang række iboende risici og problemer, som ikke kan afhjælpes. De findes i et åbent brev udsendt den 21. september 2011. Her er nogle af dem i forkortet form:

REDD+-lignende projekter har allerede haft alvorlige negative virkninger på miljøet og på økonomisk og politisk marginaliserede grupper, især oprindelige folk, småbønder m.fl. Når skovenes værdi stiger, øges også risikoen for konflikter om jorden, beslaglæggelse af ressourcer, ufrivillige fordrivelser, genbosætninger m.v.

Når der indføres betaling for skovenes CO₂-opbevaring, ses der bort fra en lang række andre årsager til skovtab: overforbrug af skovprodukter, subsidier til eksportafgrøder og monokulturer, udvinding af råstoffer, dæmninger m.m.

Den ensidige værdisætning marginaliserer den biologiske mangfoldighed, hvilket forværres af den fejlagtige definition, der også tillader brug af genmodificerede træer.

Det er umuligt at lave en sikker måling af kulstofoplagringen, da den i sagens natur ikke er permanent.

En overvågning vil kræve et meget

omfattende system, hvilket vil opluge en meget stor del af investeringen og kræve, at der står en stor international velfunderet organisation bag projektet. Pengene kunne bruges bedre, og det vil udelukke bl.a. de oprindelige folk fra at deltage i REDD-projekter.

Finansieringen gennem CO₂-markeder vil forværre og ikke løse klimaproblemerne, og vareførelsen og privatiseringen af skovene vil underminere værdisystemer og de oprindelige folks traditionelle økologiske viden og praksis med bevaring.

COP17 kan ikke løse de problemer. At bekæmpe klimaændringerne og skovtab kræver en grundig økonomisk, økologisk og social forandring.

Det er jeg med på – er du?

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Lukket indtil videre
efter oversvømmelse

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

En ny, aktiv regering

Det nye regeringsgrundlag, vores nye regering har fremlagt, lægger op til en ny periode med aktiv udenrigspolitik – det, der i folkemunde kaldes krig.

Selvom der på vise punkter er et klart brud med VKO's politik, bl.a. hedder "ghetto" nu "udsat boligområde", så tyder alt altså på, at de kommende år byder på mere krig. Grundlaget levner ikke meget plads til optimisme:

"Danmark skal fortsat tage ansvar og være en stærk og pålidelig partner i det internationale samarbejde. Det gælder i hele spektret fra udviklingsbistand til militære missioner. Men vi skal gøre det ansvarligt og ambitiøst."

Man kan selvfølgelig håbe, at "ansvarlig" betyder "ingen invasion, besættelse eller bombardementer", men hvorfor skulle man det? De nye regeringspartier har støttet både Afghanistan- og Libyen-krigene og Irak-krigen, da den først var i gang.

Der er tradition for bred opbakning i folketinget, når Danmark skal i krig, så når der står: "Regeringen vil føre en aktiv udenrigspolitik, som bygger på et bredt samarbejde i Folketinget", betyder det *business as usual*.

Der er ved ske et skifte på den udenrigspolitiske scene. USA er krigstræt, og Europa har ambitioner. Det har de gennemskuet i regeringen:

"Forsvarsforbeholdet afskærer Danmark fra at deltage i de vigtige bidrag, EU yder til fred og sikkerhed i verdens brændpunkter. [...] Det begrænser Danmarks muligheder for at føre en aktiv og ansvarlig udenrigspolitik. Regeringen vil derfor søge forsvarsforbeholdet afskaffet ved en folkeafstemning."

"Aktiv og ansvarlig" handler altså om militære operationer under EU-flag.

Der bliver lagt op til at genbruge modellen for Libyen-krigen:

"I kampen for menneskerettigheder står FN og FN's princip om Responsibility to Protect (R2P) centralt. Det er statens primære ansvar at beskytte sine

egne borgere, men verdenssamfundet har en pligt til at reagere, hvis en stat ikke kan eller vil beskytte borgerne."

Og for at sikre størst mulig handlefrihed understreges det, at FN's mandat ikke er nødvendigt:

"[...] hvis Sikkerhedsrådet – i en situation med et entydigt og akut behov for humanitær begrundet militær intervention – er ude af stand til at handle, kan det undtagelsesvis være påkrævet og i overensstemmelse med folkeretten, at Danmark deltager i samarbejde med relevante organisationer som f.eks. NATO, EU eller andre regionale fora."

En kommende operation er meget muligt en oprapning i Somalia og andre ulykkelige steder i Afrika:

"Danmark skal i fremtiden også deltage i mere traditionelle fredsbevarende missioner og globale sikkerhedsopgaver som kampen mod pirateri, hvor der også er behov for en mere koordineret

Den nye danske krigsminister Nick Hækkerup besigter her det danske bidrag til krigen mod Libyen udstationeret på Sigonellabasen, Italien

indsats for at skabe udvikling og retsorden på land."

Sidst kampen mod pirateri var en traditionel mission, var skibene vist lavet af træ, men bortset fra det: Den nye regerings nye udenrigspolitik er et godt billede af, hvor meget der kommer til at ændre sig – nemlig så meget, som er nødvendigt for at videreføre den nyliberale politik.

Der er tydelige tegn på, at den nye regering er lige så brutal som den gamle.

SiØ

Verden ifølge Latuff

Muammar Gaddafi
1942 - 2011

Muammar Gaddafi (1942-2011)